

I. felvonás

A Sith háborúja

9. fejezet

Imaro leple

A rendelkezésre álló időben semmivel sem tudtam közelebb vinni a Sötét Oldalhoz Cade-et, de legalább tudtam, hogy egyszer vissza fogok térni, hogy folytathassam, amit elkezdtem. A történetek fényében nehezemre esett K'Kruhk szemébe nézni – pedig ő korábban is tudta, hogy mit tettem, és látszólag nem volt problémája vele –, viszont az nem lepett meg, hogy az első közös cselekedetünk az egyik meditációs helyiségben vette kezdetét.

Nekem most sem jelentett problémát, hogy kényelmesen elhelyezkedjek a párnán – de az biztos, hogy a mesterem szaga egy perc meditálást sem hagyott volna nekem, ha K'Kruhk valóban ezt akarta volna tőlem. Ehelyett megint a szokásos dolog történt. Leültünk, úgy tettünk, mint aki el akar mélyedni a gondolatiban, aztán a whiphid megtörte a rövid életű csendet.

– Cade elmondta, hogy mi történt a Felucián – mondta a mesterem. Biztosra vettem, hogy emellett részletesen elmondott mindent, ami a távozásom után történt. – Sajnálatos, hogy feloszlott a legénység, még drámaiabb, ami ezzel a bizonyos Delilah Blue-val történt.

– Sajnos semmit sem tehettem – játszottam a szerepemet. Hogy több együttérzést váltsak ki a whiphidből, vettem egy fájó pillantást a vállamon húzódó hegre – eltakarta a világosbarna padawan ruha, de biztos voltam benne, hogy tud róla.

– Mind áldozataink vagyunk a világunkat mozgató erőknek – felelte K'Kruhk. – Cselekedjenek mások, vagy akár önmagunk, nincs rendelkezésünk a történetek felett. – Ismét megfagyott bennem a vér. *Honnan tudja?*

– Teljesen biztos vagyok benne, hogy Saara maga ura volt, amikor két egyenlő darabra vágta őt a fénykardjával – feleltem úgy, mintha nem tudtam volna, miről beszél.

– Szerencsére, én azok közé tartozom, akik úgy gondolják, hogy egy élőt sem lehet elítélni a tettei miatt – folytatta a mesterem. – Hiszen mind csak bábok vagyunk. A Sith dolga a halál és pusztítás, a mi asztalunk pedig a béke és a biztonság. Kötelességünk ennek az irányába mozgatni a világot és az abban élő egyéneket, legyenek azok jók, rosszak, vagy akár a másik oldal bábjai.

– Nem öltem meg őt – jelentettem ki ingerülten.

– Nem kívánlak felelősségre vonni érte – mondta K'Kruhk.

Nem nyugtatott meg az, hogy ő egyből kitalálta – többé-kevésbé –, hogy mit tettem, de az már igen, hogy ismét fütyörészve fogom magam mögött hagyni a következményeket. Ez azzal is együtt járt, hogy nem fog Cade fülébe jutni, hogy több minden történt a Felucián, mint azt gondolja. Ráadásul a mesterem éppen most írta alá azt, hogy a törvény nem rendelkezik felettem – legalábbis addig nem, amíg nem megyek szembe a Renddel. Akkor megyek a kámpadra, és ott is fogok megdöglenni.

Úgy véltem, hogy ezért cserébe mondanom kellett valamit, ami kevésbé ingerli fel.

– Már emlékszem rá, hogy mi történt ott korábban, mester. Végtelenül sajnálom, amit tettem.

– Csak annak a bocsánatkérésnek lehet hasznát venni, ami a szívből ered – jelentette ki K'Kruhk. – Mindazonáltal, mint azt már korábban is mondtam, megbocsájtok érte.

– Ezért hogy lehet megbocsájtani bárkinek is? – kérdeztem. A tekintetem akaratlanul a mesterem jobbára tévedt. Lenyűgöző munkát végeztek a művétaggal, mert ha nem én magam vágom le, akkor soha az életben nem tudtam volna megmondani, hogy az nem az igazi.

– Ahhoz, hogy egy egyén boldog legyen, vagy el kell törölnie maga előtt mindent, ami problémát jelent neki, vagy megtanul együtt élni a gondjaival, elfogadni azt, hogy nem változtathat rajtuk, és függetleníti magát attól a lelki fájdalomtól, amit azok okoznak neki – magyarázta a whiphid. – Nyilván te is találkoztál már valamivel, ami feldühített, azonban képtelen voltál változtatni rajta

– Magamban tartottam a haragomat, hogy szükség esetén erősebbé tegyenek, ezzel segítve a túlélésemet – feleltem.

– Tehát meg sem fordult a fejedben, hogy elengedd azt? – kérdezte K’Kruhk. Annak ellenére, hogy a megbocsájtásról papolt, érezni lehetett benne némi dühöt. Ha egy majdnem kétszáz éves egyén nem tudta elengedni a maga dühét, akkor nekem, hogy kellene megbirkóznom százszor annyival?

– Az engem feldühítő események azért történtek meg velem, hogy haragot szítsanak bennem. Ha nem úgy kezelem őket, ahogy mondták, akkor gyengébb leszek, mint a többiek. A gyenge pedig elbukik. Már nem lennék életben, ha a megbocsájtás twi’lekje vagyok – feleltem.

– Tehát számodra ilyen egyszerű az egész? Akit megölsz, az gyenge, tehát el kellett buknia, viszont te erős vagy, ezért minden jogod megvan hozzá, hogy elvedd az életüket – mondta nem túl bizalomkeltő hangnemben a mesterem.

– Ha a gyenge az erős útjába áll, akkor számolnia kell a következményekkel – helyeselt. Miért játszanám a szerepemet, ha simán átlát rajtam? Ő és az a kölyök gyengébbek voltak, és az erősebb útjába álltak. Mi mást vártak? Egyáltalán miért vitte magával Marle-t, amikor a világ legveszélyesebb entitásai után kutatott? – vagy egyszerűen csak elszökött volna vele? Alighanem sosem fogom megtudni.

– Ami azt jelenti, hogy most, mivel én vagyok az erős, és te a gyenge, azt teszek veled, amit csak akarok – gondolta tovább az elméletet K’Kruhk.

– Igen – bólintottam rá. Sosem esett jól ezt kijelenteni, de mindketten tudtuk, hogy ez az igazság. Márpedig az igazság haragot szít bennem, ami erőt ad nekem ahhoz, hogy lerázzam magamról a láncaim – azáltal, hogy kardot állítok belé. Kár, hogy a Rendben kissé másképp működnek a dolgok, ezért ennek semmi értelme nincs. – A korábbi mestereim is így voltak ezzel.

– És mit gondolsz, mi történne veled, ha tényleg azt csinálnám veled, amit a lelkem mélyén akarom, hogy történjen veled? – Érkezett a vérfagyasztó kérdés.

– A korábbi mestereim is felismerték, hogy az akarat és a kötelesség két különböző dolog. Bár egyesek nehezebben, mint mások.

– Tehát, ha te lennél az úr, akkor számodra is léteznének dolgok, amiket a saját vágyaid elé kell állítanod – folytatta a logikázást a whiphid.

– Hm... Vissza a galaxis birtoklásához – rántottam meg a lekkumat. – Igen, lenne, amit nekem is be kellene tartanom. – Amit Trian gondolatai is alátámasztanak.

– Tehát hiába törsz fel mindennek a csúcára, ugyanott lennél, mint ahol elindultál – felelte a mesterem. – Sőt... Van fogalmad róla, hogy mennyi problémával jár egy olyan hatalmas valaminek az abszolút irányítása, mint a mi galaxisunk?

– Biztos vagyok benne, hogy minden, számomra kellemetlen, feladatra megtalálom a megfelelő talpnyalót – válaszoltam. – Kizárt, hogy az az élet rosszabb lenne, mint az eddigi – tettem hozzá.

– És mi van a jelenlegivel? – húzta a szemöldökét K’Kruhk.

Áh, szóval ezért küldött el Cade-el. Meg akarta velem ismertetni a hírhedt banda életét, ami ugyan nem ígért nekik hosszú életét, de minden élvezetet meghozott nekik, amit egy úrkalandor értékelhet.

– Elmegy, de lenne mit javítani rajta – feleltem. Elvégre nem fenyegetett senki, megvolt a magam dolga, és semmi sem állított meg abban, hogy elérjem a célomat. Ez már több, mint amit valaha elértem.

– És nem gondolod, hogy egyszerűbb lenne kihozni ebből az életből azt, ami lehet, ahelyett, hogy rettenetes erőfeszítések árán próbálsz elérni egy olyan hajót, amit talán már rég elszalasztottál?

– Elméletileg – mondtam bizonytalanul. Hiába hoztam már meg azt a döntést, amire a mesterem rá akart vezetni, a büntudatom miatt nem tudom elkönyvelni azt, hogy ez volt a jó választás...

Mit csinálhat most a szerencsétlen? Ez a hatodik napja, tehát már nemcsak kikászálódott a huzalból, hanem már valamennyire megismerkedett az új otthonával. Ha magamból indulok ki, akkor már csapdákat állított a kábel szakaszaiból, kitapasztalta, hogyan szerezhet magának friss vizet, és a növényzetből fegyvert készített magának, hogy el tudja ejteni néhány közepes méretű állatot. Mivel kevés tapasztalata van az ilyenben, még nem járhatott sok sikerrel, most alighanem a lemenő nap alatt, egy tábornúz mellett rág valami állatot, amit még a kábel fogott neki – mivel a szerencsésebb fajtából való. És mivel mégiscsak Delilah Blue-ról van szó, már biztosan talált helyet, ahol rendszeresen tisztálkodhat, valamint nekilátott annak, hogy valamiféle ruházatot készítsen magának – elvégre mit fognak gondolni róla az esetleg arra tévedő fejtámadások, ha meglátják, hogy ruha nélkül van? Kizárt, hogy az eszébe jutna, hogy direkt olyan helyen raktam ki, ahol senki sem fordul meg.

– Haladás – törte meg a gondolatmenetemet K’Kruhk. – Azt javaslom, legközelebb így cselekedj! Most egy olyan helyre fogsz kerülni, ahol kissé nehezebben fog befogadni a környezeted.

– Hogy érted? – döbbsentett meg a kijelentés. Hol látnák kevésbé szívesen Darth Talont, mint a Jedi Temploban, vagy a Mynockon? *Ugye nem...*

– Te leszel Imaro Fel császár megbízott testőre – jelentette ki a mesterem. – Az egyre nyomasztóbb politikai viszonyokra való tekintettel, szükségesnek érezte, hogy a Rend is biztosítson neki egy védelmezőt.

– És te azt hiszed, hogy erre én lennék a legmegfelelőbb? – kérdeztem kerek szemmel.

– Ezt senki sem feltételezné rólad, éppen ezért küldünk téged – vágta rá K’Kruhk.

Én tovább kérdeztem volna, ám az utolsó pillanatban leestem, hogy miről beszélt. Azzal, hogy küldenek egy jedit, papíron nem sértik meg a Triumvirátus törvényeit, azonban azzal, hogy engem küldenek, nem hivatalosan már megint Imaro képébe röhögnek. Persze nem csak ő lesz dühös akkor, amikor megjelenek a színen, de ő lesz a *legdühösebb*, és ez jelenleg a Rend számára többet ér, mint minden... Ugyanakkor ennek a „megtiszteltetésnek” van egy másik, kevésbé előnyös vonatkozása is.

– Ha én Imaro testőre leszek, és közben kitör a háború, akkor az ellenség fészkeiben fogom találni magamat. Nem sok esélye lesz annak, hogy onnan visszajöjjek.

– Ez a másik dolog, amiért téged küldünk – felelte a whiphid. – Mindegy, hogy kit választunk, valakinek kockára kell tennie az életét. És ugyan mindannyiunknak érdeke, hogy egy napon jobb személy legyél, ha valakit kockáztatunk kell, az a Rendünk legkevésbé jó tagja lesz.

Remek... Már megint a képembe dobják azt a bizonyosat. Sajnos már annyiszor részem lehetett az ilyenben, hogy különösebb ellenvetés nélkül vettem tudomásul a helyzetet.

– Van választásom? – kérdeztem, bár már előre tudtam a választ.

– Ha akarod, akkor a Tanács elé viheted a kérdést, kétlem, hogy más következtetésre fognak jutni – vetette fel a mesterem.

– Mikor indulok? – vágtam rá, elvégre felesleges volt tovább firtatni a dolgot.

– Két napot kapsz a felkészülésre – jelentette ki a whiphid. – Használd bölcsen.

– Nos – mondtam, miközben felkeltem a párnáról –, akkor engedelmekkel, ehhez hozzá is kezdek.

K’Kruhk bólintott. Én sarkon fordultam, és elindultam a kijárat felé. Meditálnom kellett – még hozzá nem is keveset.

– Még valami – szólt utánam a mesterem. Én megtorpantam, és fél szemmel felé fordultam. – A harmadik ok a harci tapasztalatod.

– Hogy érted? – kérdeztem, nem változtattam a testtartásomon.

– Én és Cade is egyet értünk abban, hogy kevés olyan harcos van a galaxisban, aki meg tudna állni előtted. Éppen ezért, ha Imarót netalántán merénylet érné, akkor te azon kevés személyek közé tartoznál, akik úgy segíthetnék a támadók sikerét, hogy rejtve maradjanak a cselekedetei.

Még mit nem – gondoltam magamban. Az az ember kulcsfontosságú ahhoz, hogy az enyém legyen ez a galaxis. A halála csak a legvégső esetben megengedett.

– Ez, és az a tény – folytatta K’Kruhk –, hogy a fajtád hozzászokott a folyamatos életveszélyhez és a lehetetlennek látszó helyzetek megoldásához. Ha kitör a háború, *amikor* kitör a háború, alighanem te leszel az egyetlen személy, aki el tud menekülni, és egészen addig rejtve tud maradni, amíg nem küldünk érte valakit.

– Gyorsak legyetek – feleltem, aztán tovább indultam.

A legtöbbeket meglepte, hogy nem kellett részletesen elmagyarázni nekem, hogy hol találom meg a császárt. Sith-ként többet tudtam arról az emberről, mint a saját kormánya. Tudtam, hogy mi a kedvenc étele, hogyan fésüli a haját, kikkel fekszik össze, melyek a kedvenc szállói – és persze azt is, hogy a munkaóráit a Szenátus épületében tölti, egy olyan részen, amit az „erőd” jelzővel illetnek az őrei.

Mivel nem bolondultam meg teljesen, igyekeztem kihasználni azt a két napot: tehát gyakoroltam, gyakoroltam és még némi gyakorlás mellett sort kerítettem a kötelező megjelenési dolgokra.

Mivel már ki mertek engedni a Templomból, ezért nem jelentett problémát, hogy eltávolítottam a saját kardom által okozott heget a vállamról, valamint a combomat is megszabadítam Cade hagyatékától. Miután a testem már szépségi szempontból is kifogástalan állapotba került, helyrehoztam a lövéslyukas mellényemet, aztán pótoltam a ruházatom egyetlen kiváltságát: semmi sem díszítette a fejemet. Korábban tetoválások gondoskodtak róla, hogy emészhetőbbnek tűnjön – a lekkumnak köszönhetően – igen méreletesnek látszó testrészem, utána képviselőként mindenféle csicsás díszet hordtam – ami miatt mindenki olyan édesnek tartott a címlapokon. Most pedig elérkezett egy harmadik megoldás ideje. Mivel nem akartam kirabolni a fél lakosságot, ezért egy viszonylag megfizethető árú, fekete bőrből készült, szürke fémelemekkel díszített fejpántot vettem, ami úgy passzolt a többi, sötét ruhámhoz, mintha ezekhez találták volna ki a divattervezéssel foglalkozó, nem túl heteroszexuális férfiemberkék – az már csak természetes, hogy hagytam a padawan ruházatot, és az azzal járó eleganciát. Azért küldtek, hogy a képükbe röhögjenek velem; így jobban szolgáltam a rendeltetésemet.

Amikor elérkezett az idő a nagy látogatásra, úgy léptem be a Szenátus épületébe, hogy a biztonsági őrök ellenségnek néztek – meglehetősen nehezen hitték el, hogy én jedi vagyok. Persze én is így voltam vele, és azzal is, hogy végül tovább engedtek.

Odabent mindenki megfordult utánam. A férfiak azért, mert megláttak a legszebb sith-et, aki valaha is létezett, a nők azért, mert nem hitték el, hogy a csizmám nem számított magas sarkúnak – ezt első sorban harci, másodsorban kényelmi célok ihlették; ki nem állhattam őket. Az őröket a természetes vonzalom mellett az ideg is megcsapta, többen megállítottak, amíg nem léptek kapcsolatba azokkal, akik már valahogyan feldolgozták, hogy én a Rend részét képezem.

Végül másfél óra szerencsétlenkedés után elértem a császár irodáját – avagy a tróntermét. A velem egymagasságú, ősz hajú, az ötvenes éveit elején járó férfi egy aranyozott trónszékben ült, koronával a fején, három birodalmi lovag által őrizve – és én még azt hittem, hogy az ezt megelőző, folyosónyi helyiségben álló, megterített, ötven személyes asztal csak valamiféle rossz tréfa akart lenni. Ez már tényleg berendezkedett magának arra, hogy a galaxis egyeduralkodója legyen – kár, hogy az én leszek.

Ahogy én is csak lestem a meglepetéstől, egy pillanatra elfelejtettem, hogy ők sem egészen arra számítottak, amit láttak.

– Ez valami rossz vicc? – törte meg a csendet a császár.

– Mondja az, akit egy nappal a koronázás előtt még Imaro Utakának hívtak – vágtam rá lekezelően. Tudniuk kellett, hogy kivel állnak szemben.

– És utólag a történelem hibáztatni fog a Templom felégetéséért – fogta a fejét Fel.
– Hát jó, legyen meg K'Kruhk öröme. Foglald el köztünk a helyedet! – mutatott a jobbán lévő, üres pontra.

– Fenség, ezt nem mondhatja komolyan! – szólt közbe egy kék bőrű twi'lek...

– Astral Vao – néztem a szemébe –, meg sem ismertem a birodalmi maskara alatt.
– Persze érthető. A Birodalmi Misszió megszűnt, a Rendhez pedig nem akart menni, ugyanakkor hasznosnak akarta érezni magát, és mindig is a *hamis* Birodalom felé húzott a szíve.

– Fenség, ez egy szörnyeteg! – mondta gyűlölettel a szívében. – A Vendaxán...

– A Vendaxán ő csak leshetett a Mynock után, nekünk, birodalmi lovagoknak köszönhetően – felelte önelégültem Imaro, aztán felém fordult. – Tisztában vagy te a korlátaiddal. Tudod, hogy itt képtelenség elérned engem, és azt is tudod, hogy nem ölnék meg. Tudunk mi rosszabbat is.

– Egy oldalon állunk – szögeztem le határozottan. Ez még igaz is volt, ha azt nézzük, hogy valamennyien életben akartuk tudni Felt.

– Egyelőre – jelentette ki a császár.

A többiek nem szóltak többet, én pedig elfogadtam a helyzetet – egyébként sem állt módomban változtatni rajta –, így kezdetét vehette az első munkanap.

Tudtam, hogy unalmas feladat őrködni – Krayt alatt is bőven kijutott belőle –, azonban az engem fojtogató érzés több volt, mint némi munkakerülési hajlam. Az Erő valósággal háborgott körülöttem, nem csak a birodalmi lovagok zavarták, valamit jelezni próbált. A mai nappól sem fog elmaradni az izgalom.

Mivel tudtam, hogy a szürkék nekem tudnák be a zavart, nem akartam szólni a baljós sejtelmemről. Azonban megváltozott a helyzet, amikor gyülekezni kezdtek a sötét felhők a Szenátus felett – ez egy normális helyen még természetesnek számított, de a Főváros szabályozott légkörében már gondot jelentett. És ezt a problémát már nem lehetett betudni a puszta jelenlétemnek.

– Fenség, aggasztó az időjárás – fordult felé Astral, mielőtt felhívhattam volna rá a figyelmet.

– Egy kis zuhé sosem rossz – vakarta a fejét Imaro –, kivéve itt. Kérdezzen utána!

Úgy véltem, az események az én segítségem nélkül is a megfelelő mederbe terelődhetnek, ezért hallgattam. Vao – jó kis szolga módjára – félrehúzódott, és kapcsolatba lépett a légköri szabályzó kezelőivel; az arckifejezése nem árulkodott túl sok jóról.

– Meghibásodott a berendezés – jelentette ki Astral. – Már rajta vannak a problémán, azonban eltarthat néhány óráig a megoldása.

– Ha teljesen kikapcsolt volna, már kő kövön nem maradna – jelentette ki Fel. – Valaki rossz időjárásra kalibrálta. Ami érdekes... Roppant érdekes – szegezte rám a tekintetét. – Ha jól sejtem, te semmit sem tudsz erről, nem igaz?

– Ha a helyében lennék – feleltem –, a vészhelyzeti járaton át most azonnal megindulnék az Alsóvárosba, és egészen addig az államfői erődítményben maradnék, amíg nem ül el a vihar. Érzem, hogy nem tartogat sok jót a számunkra.

– Ez egy csapda, egyértelműen a merénylőkkel van – jelentette ki Aastral. Ha nincs Imaro fellépése, alighanem elővette volna a fénykardját, hogy lecsapja a fejemet.

– Ugyan! – nevetett fel a császár. – Még a Sith sem lenne annyira ostoba, hogy megkíséreljen egy ilyet a Szenátusban. Ugyanakkor egy, az alsóvárosba vezető alagúton keresztül már jóval nagyobb eséllyel elkaphatnának. Zárják le az épületet! Helyezzék készenlétbe az őrséget! Maradunk, és majd meglátjuk, hogy elég vér lesz-e a Sith pucájukban ahhoz, hogy a saját várában támadják meg a Birodalom császárárt!

A vihar percről percre rosszabbá vált, két óra elteltével az ég már olyan sötétté vált, mint talán még soha a szabályzás óta. Vadul zuhogott az eső, valóságos hurrikán tombolt az épület körül, miközben az egyik roppant mennydörgés hasított az égbe a másik után. Ilyen körülmények között már feleslegessé vált a zárlat, hiszen lehetetlenné vált a közlekedés minden számba vehető formája. Aki a Szenátus épületében tartózkodott, az ott is maradt, egészen addig, amíg el nem ült az évszázad vihara.

A legtöbb testőr számára ilyenkor már más sem hiányzik, mint a lövések hangja – számunkra az Erő néma kiáltásai jelezték, hogy a felfordulás okozói lépni készültek a valós céljuk érdekében.

– Érzitek? – törte meg a csendet Aastral.

A szemem sarkából láttam, hogy a másik két őr bólintott, én sem tettem másképpen – bár jóval előbb érzékelttem a jövő történéseit, mint ők. És ahogy láttam, a császár sem szenvedett hiányt az emberfeletti érzékekben.

– Nos, normál esetben együtt küzdenék önökkel – egyenesedett fel a székéből Imaro, fénykarddal a kezében. – Ám ezzel csak megnehezíteném a dolgukat. – Azzal a természetes trónszéke mögé ment, és a lehető legkisebbre húzta össze magát. – Tegyenek büszkévé!

A lovagok aktiválták a fénykardjukat – amik teljesen érthető okokból tőlem is védeni akarták a császárt. Én erre csak egy dolgot feleltem: aktiváltam a fénykardomat, majd ennyi mondtam:

– Maradjanak mögöttem!

Egyikünk sem tudta, hogy jutott el az ajtóhoz az ellenség – el sem tudtuk képzelni, minkét juthattak át ezernyi rohamosztágon és egyéb biztonsági személyen –, mégis készen vártuk őket, amikor kinyílt az ajtó. Mögötte fehérpáncélos katonák fogadtak minket, akik habozás nélkül tüzet nyitottak ránk, mint az ellenségre.

Én azonnal előresiettem, hogy kivédjem a vörös lézernyalábokat, meglepett, hogy Aastral is szíveskedett segíteni. Nem szoktunk össze, azonban még két különálló

elemként harcolva is tenni tudtuk a dolgunkat. A lövések visszapattintásával több rohamosztagost is a másvilágra küldtünk, mire a másik két őr is beletörődött a helyzetbe – az egyikük a tróntermet a hosszú, asztalos helyiséggel elkülönítő ajtót próbálta bezárni, ami nem működött; a másik a császár mögött lévő vészhelyzeti felvonót akarta elérni, ami szintén lehetetlennek bizonyult. *Micsoda véletlen!*

A rossz még kétségbeejtőbbé vált, amikor a rohamosztagosok megkezdték az előrenyomulást. Az ötvenfős asztal minkét oldalán ellepték a helyiséget, a másik két lovaggal kiegészülve is csak nehezen tudtuk visszaverni a lövéseiket. Amennyiben ez nem jelentett volna elég problémát, az ajtóban olyan egyének is felbukkantak, akiknek egyáltalán nem volt szüksége a fehér páncélra.

Az Erő a legrosszabbat sejtette velem a szakadt utcaruhát viselő, ápolatlan férfiak és nők láttán – akik úgy mentek be az étkezőterembe, mintha immunisak lennének a halálra. Az egyik rohamosztagos lövését rápattintottam a legelől haladó, borzos, fekete hajú egyénre, aki leginkább egy vérszopóra emlékeztetett engem.

Megfagyott bennem a vér, amikor felgyulladt a kezében a vörös penge. A sith egyenesen rám irányozta a lézernyalábot. Én ismét elpattintottam, ám ezúttal az egyik rohamosztagost választottam – több értelmét láttam. Amint összerogyott a féhérpáncélos, a másik öt sith is aktiválta a fénykardját.

Remek... – gondoltam magamban, amikor megunták a félelemmentes gyaloglást, és rohamot indítottak ellenünk. Nem értettem, hogy miért támadnak – amikor Imaro épp olyan fontos Triannak, mint nekem –, ám ez már nem is számított. Csupán egyetlen fontos dolog maradt: mindkettőnk túlélése.

– A Birodalomért! – ordította Aastral.

– A Birodalomért! – kiáltotta másik két lovag.

– Pofa be, és maradjanak hátul! – rivalltam rájuk, miközben védekező állást vettem fel. Az elgondolásomat nem csak az a tény ihlette, hogy két kardcsapással mind a három üresfejűt le tudtam volna vágni, hanem az is, hogy előnyösebbnek éreztem azt, ha a trónteremen nézünk szembe az ellenséggel – így nem leszünk kitéve a rohamosztagosok tüzének, akik csak a sajátjaikon át célozhatnak meg minket.

A borzos hajú sith ért el először. Tudhatta, hogy kivel állt szemben, ugyanis hagyta a kiképzésen tanult „lök el a francba” módszert, és inkább fénykarddal rontott nekem. Nem esett nehezemre kivédeni a vállamra irányzott kardcsapást, már most kontrázhattam volna, de ehelyett vártam – mivel nem tudtam, hogy milyen erősségű ellenféllel állok szemben. Az Erő túl keveset mondott róla ahhoz, hogy igaz legyen.

Ellencsapás híján a sith megtette a következő lépést. Elrántotta a kardját, aztán a fejemet célozta meg vele – ebből már, hogy nem tartozik a vívőzsenik közé. Kihajoltam a vörös pengétől, aztán a támadó védtelenül hagyott oldalára sújtottam. Nem értettem, hogy miért nem éreztem előre a gyilkolás ízét – amíg meg nem fogta a lila pengét egy harmadik fénykard.

Azonnal a kopasz, tetovált, viszonylag fiatal nőre kaptam a tekintetem. Megmentette a társa életét – ami nem számított a fajtámra jellemző cselekedetnek, de mindketten tudtuk, hogy megkövetelte a taktikai helyzet. Így egyszerre kettejükkel kellett farkasszemet néznem...

A nő már jobbnak bizonyult vívásban, mint a társa. Együttes erővel fel tudtak tartani – ami azt jelentette, hogy a másik négy sith szabadon ráronthatott a birodalmi lovagokra. Bármennyire is meg akartam bízni a niman és az ataru kedvelőiben, tudtam, hogy négy jól megtermett vaapadbetyár egy idő után el fog bánni velük. Le kellett számolnom a támadóimmal, még hozzá minél előbb.

Ketten együtt számottevő ellenfélnek bizonyultak – tehát, ha az egyikük kiesik az egyenletből, akkor mind a kettőnek vége. Mivel a borzos hajút gyengébbnek találtam, ezért rá esett a választásom. Kivédtem a férfi oldalirányú kardcsapását, aztán megvártam, amíg rám akar rontani a nő. Ahogy elkezdte lendíteni a fénykardját, ráfordítottam a kezemet, és az Erő segítségével akkorát löktem belé, hogy csak nyekkent, amikor beleütközött a falba. Így ketten maradtunk néhány pillanatra, ami – nagy meglepetésemre – még elszántabbá tette a férfit.

A sith egy vakmerő függőleges kardcsapásba kezdett, mire én oldalra léptem előle, és nemes egyszerűséggel az oldalába állítottam a fénykardomat. A férfi hitetlenül nézett le a pengémre, rám, aztán ismét a kardra, aztán holtan összerogyott a földön. A saját véremet ontottam, ami egyrészt örömmel töltött el, hiszen mégiscsak kioltottam egy életet, másrészt szomorúsává tett. Tudtam, hogy rászolgált a halálra, a lelkem egy része mégis sajnálta, hogy ki kellett oltania egy életet... *Mi történik velem?*

Sejtettem, hogy ekkorra már a nő is visszanyeri a lendületét, de mivel az Erő már egy hátamra tartó pengéről árulkodott. Hamar kifordultam a penge előtt, miközben a kardommal blokkoltam a továbbhaladását – másképpen egy mozdulattal ketté tudott volna vágni.

A sith rögvést új támadásba kezdett. Még szembe sem fordultam vele, amikor megpillantottam a nyakamat fenyegető pengét. Kockázatosnak tartottam a kitérést, ezért a fénykardommal álltam a csapás útját. A nő azonnal kontrázni kezdett, a kard a vállamat fenyegette. Miután kivédtem, a következő a másik vállamat vette célba... Nem értettem, hogy mire ment ki a játék, de tetszett nekem – a gyors, egysíkú mozdulatsorokat rendszerint a tapasztaltabb kardforgatók szokták nyerni.

A második vállra mért kardcsapás után ellentámadásba kezdtem, ugyancsak a nő felsőtestét célozva. Kivédte, újra a nyakamra támadt, amit ismét háritottam, aztán az ő nyakára sújtottam – és így tovább, és így tovább. Mivel folyamatosan ugyanazokat az izmokat mozgattuk, a támadások nem csak egyre fárasztóbbá váltak, de a sebességük is folyamatosan nőhetett. Megvártam, amikor már szabad szemmel már alig lehetett követni a mozzanatokot, aztán hozzáláttam ahhoz, amihez a legjobban ért a fajtám: csapdát állítottam a mit sem sejtő ellenségemnek.

A nő sokadszorra is a vállamra sújtott, azonban most nem kívántam kivédeni a csapást. Kifordultam előle, azután egy gyors mozdulattal szétvágtam a sith csuklóját. A támadó ordítva fogta a sokkot, azonban a tüdejébe hatoló szabályám hamar néma, hitetlen csendbe fogta az élete utolsó néhány mozzanatát. Láttam a kétségbeesett tekintetét, félt, valósággal rettegett a túloldaltól, azonban egy része örült neki, hogy véget ért az út, amit sosem akart igazán követni, ám soha nem is engedték róla letérni.

Nem akartam bánkódni valami miatt, ami mindenképpen megtörtént volna, ezért rögvest a birodalmiakra összepontosítottam a figyelmemet. Aastral két sith-el viaskodott, egy harmadik támadó és az egyik lovag már a padlón volt, azonban a megmaradt kettő hősi halált folytatott az első olyan császár sorsáért, aki a hamis Birodalmi egyedüli uralkodójaként bánta, hogy nem vett pelenkát.

Nem teketóriáztam, elrugaszkodtam a földről – a tágas helyiség elég helyet hagyott néhány méter megtételéhez –, és már érkezés közben az egyik sith hátába állítottam a fénykardomat. Amint összeesett az alkoholproblémás nincstelennek látszó sith, Aastral egy elismerő bólintással jelezte a segítségemet – persze még mindig maradt egy támadó. A barna bőrű zabrak egy ideig dacolni tudott az előlről és hátulról is érkező kardcsapásokkal, azonban hamar elérkezett az igazság pillanata.

Én a combjára sújtottam a lila pengével, amit éppen csak háritani tudott – azonban nem tudott mit kezdeni Vao támadásával. A fehér penge egyenesen keresztülment a gyomrán, olyan mélyre hatolt benne, hogy egy pillanatra azt hittem, Aastral engem is meg akar kínálni vele.

Nem maradt idő a megszülető bizalom, vagy éppen a siker ünneplésére. Egy elismerő bólintás után azonnal nekiláttunk a következő feladatunknak. Két birodalmi és egy „jedi” még elég kellett volna, hogy legyen egy idősödő neutóliai képében tetszelgő sith ellen, de a rohamosztagosok nem hagyták, hogy érvényesíteni tudjuk a túlerőt.

Enyéme a katonák, tiéd a sith – súgtam az Erőn át Aastralnak. A kék twi'lek szó nélkül nekiesett a neutóliainak, én pedig kiléptem a bejárati ajtóhoz, hogy dacolhassak a fehérpáncélosok tüzével.

Már két katona sírba küldése után rájöttem, hogy ennek nem lesz sok értelme – egyszerűen túl sokan voltak. Eszembe jutott, hogy a kezembe vegyek egy második kardot, azonban az is csak átmeneti megoldásnak számíthatott – maradt a jó öreg E terv. A kardommal visszavertem az egyik nyalábot, aztán kinyújtottam a kezemet, és szabadjára engedtem a – bizalomhiánynak köszönhetően jócskán – lappangó indulataimat.

Egyetlen katona sem tudta megállni a kék szikrák véget nem érő áradatát. Két másodpercbe telt mire a tizenegy jól megtermett férfi sokkosan összeesett a földön, füstölgő semmikként tanúskodva arról, hogy mire képes egy igazi sith.

Így már csak a neutóliai maradt – de mire visszafordultam, rájöttem, hogy már ő sem jelent problémát. Nem tudtam, hogy ki ölte meg, bár meglepett volna, ha nem Aastral – az pedig még nagyobb döbbenetként ért, hogy Imaro előmászott a szék mögül.

– Szép munka volt – mondta elismerően a császár. Sejtettem, hogy nem fogja érdekelni, ki és milyen képességek használatával mentheti meg a bőrét – amíg teljesen biztos abban, hogy még jó hosszú ideig tovább fog tudni lélegezni.

– Még nincs vége – szögeztem le, még mielőtt lenyugodnának a kedélyek. – Kizárt, hogy az Egy Sith ilyen könnyen feladja.

– Nem maradt belőletek sok Mala után – felelte Imaro. – Kár, hogy nem lett ott végetek. Könnyebben megtaláltad volna a helyedet a galaxisban, bármi is legyél.

– Ennél azért több – feleltem. Különös érzéseket keltett bennem a malai csata gondolata... Mintha én is ott harcoltam volna. Pedig az lehetetlen, minden sith meghalt, aki aznap a felszínre tette a lábát.

– Akkor mit javasol? – kérdezte Fel. Meglepett, hogy magázni kezdett, azonban nem jutott időm arra, hogy kiörvendjem magam a dolgon.

Egy E-11-es lövése törte meg az átmeneti nyugalmat. A névtelen birodalmi lovag egy lyukkal a mellkasán esett padlónak, a szőke haján és a kék szemén látszott, hogy egy igazi hős halt meg a nevében. Én és Astral azonnal aktiváltuk a kardjainkat, hogy szembe nézhessünk egy újabb hullám rohamosztaggal.

– Fenébe! – mondta Imaro. Aktiválta a fehér kardját, aztán odasietett a vészhelyzeti kijáráshoz, és nyomkodni kezdte a nyitógombot.

A záporozó lövések közt is szólni akartunk neki, hogy ezt felesleges tennie, mire kinyílt az – eddig működésképtelen – ajtó. A felvonó egy új lehetőséget nyitott meg előttünk, a császár háritott két – általunk elnézett lövést – aztán belépett a liftbe. Úgy éreztem, nélkülünk is szívesen elindulna, azonban szüksége lehetett rá – mivel megvárta Astralt, és még ezután sem zárta be az ajtót. Én megtorpantam, visszaküldtem az egyik lövést a feladójának, és amint kidőlt a férfi a társai közül, beledobtam a fénykardomat az étkezőhely ablakába.

Az Egy Sith csapdája visszafelé sült el, a hatalmas szél által keltett turbulencia és a nyomáskülönbség valósággal kiszívta a katonákat a helyiségből – az asztallal és a rajta található étkekkel egyetemben. Még én is csak nehezen tudtam visszaszerezni a kardomat, aztán bejutni a liftbe.

– Mehetünk.

A felvonó egyenesen a biztonsági bunkerbe vitt minket. Egy ilyen helyet nem lehetett csak úgy bevenni – legalábbis én így gondoltam, amíg meg nem láttam a vészvilágítás homályában fekvő rohamosztagosok holttesteit. Ami odafent történt semmi sem volt ahhoz képest, ami ezt a helyet érte.

– Ennyit a Fővárosról – rázta a fejét Imaro. – Még a kicseszett császáruk biztonságát sem tudják biztosítani! Ha ennek vége, ismét a Bastionon lesz a helyem.

– Nem akarom megtörni a jóslogatást – törtem meg a jóslogatást –, de szerintem először keveredjünk ki innen élve, aztán főjön a fejünk a továbbiak miatt.

– Az Erő csak úgy tombol – jelentette ki Astral. – Ez az erőd még nem esett el.

– Akkor meg kell találnunk a védőket, ők legalább érnek valamit – határozta el a császár. – Több támaszpont is van a közelben, addig kitarthatunk, amíg ide nem ér az erősítés. Bárki tudja, hogy merre lesznek?

– Azt javaslom, kövessük a fegyvertüzet – mondtam, amint meghallottam az egyik lövést. Ösztönösen elindultam előre, a többiek utánam indultak.

Minél tovább haladtunk, úgy láttam, mintha egyre sötétebbé válna minden. Valójában az Egy Sith gyermekeit éreztem. Túl közel.

– Jönnek – torpantam meg a folyosó közepén, ők sem tettek másképpen.

– Én is érzem őket – aktiválta a fénykardját Aastral.

Imaro – látva, hogy ezúttal nincs biztos pont – elhelyezkedett a kettőnk között, majd védekező állásba emelte a fehér pengét.

– Elvárom, hogy szívvel-lélekkel küzdjenek az uralkodójukét – szögezte le Fel.

– Úgy lesz, fenség – helyeselt Vao.

– Kár, hogy nekem egyik sincs – rántottam vállat, aztán a folyosó végére meredt a tekintetem. Egy sötét alakot láttam a félhomályban, a szeme sárgán izzott a szürkületben, a fénykardját két veszedelmes penge hagyta el.

Mielőtt megindult volna felém, hátranéztem egy pillanatra – Aastral három sith-et is kapott. Nem fogja sokáig feltartani őket, utána pedig a császár jön, akit bármennyire is szeretnék megölni, még élve kell. Gyorsan le kell rendeznem ezt a duplakardos fickót, bárki is legyen.

Nem ért meglepetésként, hogy ilyen hamar elért engem a sith. A két penge miatt nem kellett cifráznia a dolgokat, oldalba támadt az egyik pengével, amit a szűk hely miatt ki kellett védenem. A másik penge azonnal megindult a másik oldalamhoz, kivédtem, aztán belerúgtam a markolatba. A szerkezet nem repült ki a férfi szorításából – mint azt reméltem –, azonban az a feje fölé lendült, és több lépést is hátrálnia kellett.

Gyorsan megnéztem, hogy mi a helyzet hátul – Aastral ugyan próbálta feltartani a három sith-et, de egy devaroni vészesen közel került Felhez –, aztán ellentámadásba kezdtem. A férfi már visszanyerte az egyensúlyát, nem okozott neki különösebb nehézséget, hogy kivédje a halántékára irányzott kardcsapást. A másik pengéje szikrázva a padlóba mart, azonnal kihúzta onnan, ahogyan a fejemhez suhintott vele.

Nem szívesen hátrítottam az ehhez hasonló támadásokat, ezért inkább hátrahajoltam a vörös penge elől. Kihasználtam az ellenség védelmében támadt rést, és lesújtottam a sith felkarjára. Ő azonnal lerántotta az előbb elkerült pengét. A fejem biztonságban volt, azonban simán megfoszthatott az a jobbkaromtól, ha nem hagyok fel a támadással. Ha korábban vissza tudom tartani a pengét, akkor bevállalom a kölcsönös végtámadást, azonban így elrántottam a karomat, és kikapcsoltam a pengémet, hogy ne akadjon csapdába a fegyverem.

Mivel egy pillanatra penge nélkül maradtam, gyorsan el kellett húznom a következő csapás elől. A vörös penge ösztönzésére a folyosó oldalának ugrottam, miközben újra aktiváltam a fénykardomat. Mialatt a lila penge elérte a teljes hosszát és az ellenfelem felkészült a következő támadásra, gyorsan lecsekkoltam, hogy halad a küzdelem. Aastral már csak egy sith ellen kellett, hogy küzdjön – ugyanis a devaroni és a középkorú embertársa már a császárt támadta.

– A fene egye meg – mondta dühösen Imaro, mire egy jókora kardcsapással a két szarvval rendelkező ellenségére a sújtott. A férfi elugrott, aztán kontrázni kezdett... De lén eddig figyelhettem a küzdelmet.

A duplakardos sith függőlegesen sújtott le rám, a másik penge úgy vágta alatta a padlót, mint kés a vajat – tudtam, hogy nincs olyan szerencsém, hogy felkússzon a lába közé, sőt, ha kivédem, akkor az a penge az én érzékeny pontomat fogja

megsütni, ezért inkább elszőkelltem a vörös veszedelem elől, készen várva a férfi újabb támadását.

Miután a férfi mindkét kardját kiszabadította a környezetük fogságából, egy oldalirányú csapással próbálkozott. Bevillant, hogy mit tanított Ruyn, pontosan úgy jártam el, ahogyan azt tanította. Megdöntött pengével védtem ki a vörös plazmatornyot, úgy, hogy az csak néhány centiméterre legyen a markolattól. Aztán megvártam, hogy a sith mozgósítsa a másik pengét, és rárontottam a markolatra. A közepén vágtam el, a fegyver szívében – így mindkét pengét működőképessé tehettem.

A sith egy ideig döbbenetesen figyelte, hogy mi történt – de nem maradt rá sok ideje. Egyetlen függőleges kardcsapással terveztem lezárni a küzdelmet, a lila penge könnyedén belemert a férfi koponyájába, majd szabályosan kettévágta őt. Ahogyan a földre borult előttem két szimmetrikus, füstölő darabban, ismét a harctér a másik felére összpontosítottam figyelmemet.

A továbbra is egy szem sith-el küzdő Astral nem érdekelt különösebben, Imaro már annál inkább. Jól tartotta magát a két támadóval szemben... Túl jól... Olyannyira jól, hogy attól megdermedtem, és nem tehettem mást, mint csak lestem.

Ismerősnek hatottak számomra a császár vad kardmozdulatai, elméletileg az Ataru forma hívének számított, de ez inkább Vaapad volt... Lehetséges lenne? Olyan szilaj és erőteljes kardcsapásokkal rontott az ellenségeire, hogy az egy fajtám bélit is meghazudtolt volna... Ezért nem akart harcolni, hogy ne tudják meg, ki ő valójában? Hiszen Roan Felt is azért ölték meg, mert túl közel került a Sötét Oldalhoz.

Mire észrevettem volna magamat, Imaro fehér pengéje már beleállt a devaroni mellkasába. A másik sith hátba támadta őt, azonban még időben keresztülvágta az áldozata testét, és kivédte a kardcsapást. A császár egyből hátrarúgott, a bakancsa a támadó gyomrába vágódott. Az az egyik pillanatban még felnyögött, mire a másikban Imaro megfordult, elrántottam a kardját a patthelyzetből, majd egyetlen vágással kettévágta a férfit.

Nem rossz – gondoltam magamban, azonban a császár itt nem állt meg. Az Erővel megragadta az Astralt ostromló sith-et, aki felordított a fájdalomtól, majd a fénykardját is kiejtette a kezéből. Imaro azonnal beledobta a mellkasába a saját fegyverét, én mindig is szerettem megfigyelni az élők a haláltusáját, azonban most le se tudtam venni a szememet Imaro jobbkezeréről. Egy teljesen egészséges emberi, kesztyűtlen kézről volt szó, mégsem stimmel vele valami. Talán éppen az, hogy igazi volt... De miért? Miért éreztem úgy, hogy mechanikusnak kellene lennie?

– Ezzel meg is volnánk – jelentette ki a császár, amint visszarepült a kezébe a fénykardja.

Én még csak megemésztettem a jelenetet, azonban Astral szótlanul állt előtte.

– Fenség, gyakorolt mostanában? – kérdezte kerek szemmel.

– Nos, tudja, hogy mennek a dolgok manapság – vágta rá nemes egyszerűséggel –, készen kell állni az ilyesfajta küzdelmekre.

– Természetesen – felelte megzavarodva Vao.

Én szívesen hozzátettem volna valamit a védencem védelmében, azonban rohamosztagosok léptei törték meg a gondolatmenetemet. A fehérpáncélosok mindkét oldalról körülvettek minket. Ezúttal is harcra készültünk, azonban elmaradtak a lövések.

– Azonosítsák magukat! – ordította a katonák egyike.

– Az uralkodójuk vagyok maga féleszű! – vágta rá Imaro. – Ideje volt, hogy visszavegyék ezt az átkozott erődöt.

Ideje? – gondoltam magamban. Ennek még azelőtt véget kellett volna érnie, hogy az Egy Sith egyáltalán megpróbálja elérni a Szenátust. Az, hogy idáig fajulhattak a dolgok, már önmagában is felér egy vereséggel.

– Ez meg kicsoda? – folytatták a kérdezősködést.

Nyilván nem a lovagi páncélt viselő *twi'lek*re értették, hanem a másokra... Erre a bőrruhás, tetovált háрпиára.

– Ő velem van – mutatott rám Imaro. – Kezeskedem érte.

Milyen megható – gondoltam magamban.

Egy részem azt remélte, hogy ezután megelégedik a szolgálataimat, de ez szinte biztossá tette, hogy megyek velük a Bastionra... Épp, amikor a leginkább küszöbön áll egy olyan háború, ami már régóta esedékes.